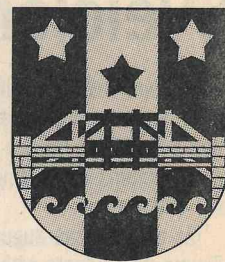

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2006. gada 8. novembrī

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

Šogad pēc pāris gadu pārtraukuma mums atkal ir savs Goda pilsonis. Tas ir labi, tas ir apsveicami, un tas priecē. Goda pilsonis – tas nozīmē, ka mums Mazsalacā joprojām ir, ko godināt, kam pateikties un ko ar labu vārdu pieminēt.

Tradīcijas ir laba lieta, un to rašanās ir priecīgs, bet tanī pašā laikā ļoti grūts jautājums – jo tas prasa piepūli. Ne jau ko izveidot ir tas sarežģītākais – bet gan noturēt, padarīt stabilu un ilglaicīgu. Tas tā ir gan ģimenē, gan darba kolektīvā, gan arī pilsētā.

Atceros, ka viena no jaukātajām un nemaz ne no tām sarežģītākajām tradīcijām manā ģimenē bija pankūku cepšana svētdienrītos. Tas neprasīja daudz (nu, vismaz tajā laikā ne no manis), man atlika vien piecelties no salda miedziņa un – pa taisno pie pankūku bļodas! Tomēr, ja tā padomā, tad manai māmiņai šī burvīgā tradīcija nozīmēja piecelties vismaz pusstundu agrāk, iekurt krāsni, iejaukt pankūku mīklu un tikai tad ar gardu pankūku smaržu modināt savu ģimeni. Viņai šī tradīcija nozīmēja konkrētu darbu, turklāt ilglaicīgu, jo, kamēr vien sevi atceros kā bērnu, šī pankūku smarža bija neiztrūkstoša svētdienas ilgus gadus.

Tātad – vienmēr būs cilvēki, kas tikai baidīs jauki iedibinātos tradīciju augļus, bet, lai tas viss būtu paliekošs, – vienmēr vajadzēs arī kādu, kas cītīgi strādātu, lai šī tradīcija būtu ilgtspējīga. Un te nu jāpiemin mūsu iedibinātā Goda pilsoņa tradīcija. Tā jauki iesākās, turpinājās vēl dažus gadus, tomēr – pirms diviem gadiem bīstami pārrāvās. Kas bija pie vainas? Nu, laikam jau neviens cits kā mēs paši. Vienmēr taču ir vieglāk cerēt, ka kāds būs uzrakstījis, veltījis laiku, palauzot galvu – kurš no mazsalaciešiem, varbūt pat maniem līdzgaitniekiem ir izdarījis ko labu, ko atceres vērtu? Un mēs taču tik labi zinām, kas notiek, kad visi skatās viens uz otru cerībā, ka kāds cits to būs izdarījis...čiks! Iniciatīvas trūkums ir šis burvju vārdu, jo es neticu, ka pagājušajos divos gados nebija neviena, kas ko labu, ko ievēribas vērtu būtu izdarījis mūsu Mazsalacas labā!

Tātad – pirms čīkstam, ka mums nav tradīciju, ka mums nav šā vai tā – apdomāsim labi: vai tad šajā lietā nav nekā, ko varētu darīt es, lai visu vēl vērstu par labu? Un vēl – Goda pilsoņa tituls jau šogad iedalīts, bet joprojām palicis ir vieglākais, bet līdz ar to – ne mazāk nozīmīgais uzdevums jums visiem, mazsalacieši: «Gada mazsalacieša 2006» ieteikšana! Jums atliek vien atšķirt pēdējo «Mazsalacieša» lapu un padomāt: varbūt tieši mans kaimiņš ir pelnījis atzinīgu rokas sietienu uz pleca?! Tad viss ir jūsu rokās!

ILZE MITĀNE

Uz medībām kā uz atvaļinājumu

Diena, pavadīta medībās, dod spēku un ļauj aizmirst ikdienas rūpes.

Mednieku medusmaize – ziemas sezona ir sākusies, tāpēc neliels ieskats mūsu pašu mednieku klubā «Mazsalaca». Kas ir mednieki un kāpēc tieši šāds hobijs?

Aldonis Viksna ir valdes priekšsēdētājs mednieku klubam «Mazsalaca». Klubs oficiāli kā organizācija reģistrējās tikai pagājušā gada rudenī, bet neformāli kolektīvs ir pārdzīvojis jau paaudžu maiņu – iepriekšējais mednieku kluba priekšnieks bija Aldoņa tēvs, pirms viņa bijuši vēl vairāki vadītāji. Vērā ņemams arī fakts, ka uz medībām tēvam līdzī tagad dodas viņa dēls – acimredzot šī lieta ir nopietni pārmantojama.

Pats Aldonis šajā kolektīvā aktīvs mednieks ir jau no 80. gadiem. Viņš stāsta, ka klubā oficiālo biedru tagad ir trīsdesmit seši. Esot arī kandidāti, bet vairāk par šo skaitu medniekus klubā nepieņem. Tas nozīmē, ka jauni biedri klāt nāk tikai pēc rotācijas principa – ja kāds no vecajiem izstājas. Kandidātiem neesot tik daudz priekšrocību kā īstajiem biedriem. Vasaras medības ejot gar degunu, toties tagad, ziemas sezonas dzinēju medībās, kas sākās ar 1. oktobri, arī kandidāti varot piedalīties.

– Ziemas sezona medniekiem ir svētki, – stāsta Aldonis – labi varot redzēt pēdas, kas atvieglo un dara interesantāku medīšanu.

Medību azarts

Kāpēc ir labi būt mednieku kluba loceklim?

– Tas dod dažādas privilēģijas. Mums ir līguma platības, tuvu pie 5000 ha, arī tas, ka uz visu gadu tiek garantētas medības (protams, izņemot lieguma laiku). Ir arī pienākumi – jāsaģatavo dzīvniekiem barība ziemai, jāsiens stīrnīpām slotas, jāved siens, mežacūkām dodam zīles, kartupeļus, mazvērtīgos graudus.

Vēl mūsu kolektīvs var lepoties ar ļoti labu auru – mēs esam vienkārši un neskatāmies uz amatiem, ko ieņemam ikdienas darbā. Jā, mūsu kolektīvā ir dažādi lieli priekšnieki, bet tas mums ne-traucē būt vienkāršiem un tos titulus atstāt mājās. Varbūt arī tāpēc daudzi labprāt gribētu mums pievienoties... Esmu runājis ar vīriem, un viņi saka: aizeju uz medībām un otrā dienā jūtos tik atpūties – gan garīgi, gan fiziski! Visu dienu staigājot pa mežu, stress ir aizmirsies, vakarā, kad vīri noliek ieročus, bauda ir uzcept akniņas, aprunāties par

dzīvi, protams, nenoliegšu, pasēdēt arī pie kādas glāzītes...palielīties, pastāstīt kādu mednieku stāstu – nu, kā jau tas pie vīriem notiek!

Medības – tas ir sports un atpūta. Medniekos nav tādu vīru, kam neinteresē daba, kas nezina, kāda izskatās dzīvnieka pēda, ko dzīvnieks ēd vai ko konkrētajā periodā dara. Mēs arī zinām, kad dzīvniekiem jāaizved barība, daudzi pat to neprasa, bet izdara paši.

Vai dzīvniekus piebarojat tāpēc, lai pēc tam vieglāk tos būtu nomedīt?

– Savā ziņā jā. Šeit viedokļi atšķiras, bet ar vīriem esam diskutējuši, ka gandrīz labāk ir redzēt vairākus dzīvniekus kopā – un tas parasti ir pie barotavas. Jo vairāk dzīvnieku redzam, jo labāk varam izvērtēt, kurš ir vājāks, kuram dara pāri, varbūt kāds ir slims – tad arī šaujам to. Tādējādi bojā iet vājākais, kurš varbūt tāpat to ziemu nepārlaidīs. Ja šaujам mežā, tad parasti mums nav izvēles – vai tas ir stiprāks vai vājāks, to grūti pateikt. Tas ir mirklis, un, ja nāk mežacūka ar veselu baru mazo, tad nevar paspēt apskatīties, vai kāds no visa bara neklībo. Protams, ir arī gaļas mednieki, kas, ieraugot to lielāko, gaļas pēc arī šaus.

Ko nozīmē būt medniekam?

– Es domāju, ka vispirms tā ir dabas mīlestība. Tā ir aizraušanās un tādām *riktīgam* medniekam – slimība. Tāpat kā makšķerniekiem. Kā par viņiem arī smeļ: ja blītkotājs sēž uz ezera, tad drīz būs ledus! Tāpat ir ar medniekiem – tas ir azarts, bet azartā bieži vien pat aizmirstas, ka ir jāuzmanās. Neeksistē arī slikti laika apstākļi.

Dodam iespēju aizbēgt

Bieži vien vairums cilvēku nosoda medības, sak, bezsirži, mazu stīrnīpu šaut...

– Jā, man arī ir sanācis ar šādiem cilvēkiem diskutēt, bet tad parasti ir arguments – bet jūs lietu galīgu, nu, piemēram, to pašu mājas cūciņu ēdat? Ēdat. Vai tad tas saimnieks, kas cūciņu izaudzē, katru dienu glauda viņai muguru – labs, labs rakstīt's un tad vienā dienā – blīkš, un ar nazi virsū... Vai tad tas nav lielāks bezsirdis nekā mēs, mednieki? Mednieki dzīvniekam dod iespēju aizbēgt, sev iespēju – to nošaut. Tas ir sports, kurš kuru – uz piemiņišanu, pielavišanos, no dzīvnieka puses atkal uz sadzirdēšanu, aizbēgšanu, pēdu

nojaukšanu. Bezsirība būtu, ja mēs dzīvnieku aizšautu un neietu pakaļ to piebeigt, ļautu mocīties.

Vai klubā darāt arī ko citu, kādas mācības, ko tamlīdzīgu?

– Kādreiz braucām uz šaušanas sacensībām Valmierā. Tagad diemžēl neesam saorganizējušies. Oficiāla apmācība nenotiek, bet jaunie – kandidāti nāk un piestrādā par dzinējiem, paši iet un kārtos savus eksāmenus, kas ir diezgan dārgs pasākums. Jaunos mēs vedam līdz pieredzējušiem medniekiem, mācām pēdas, meža masīvu lenkšanu – tādas praktiskas lietas.

Vispār jau medības ir dārgs sporta veids, pat elitārs. Municija, aprīkojums – pie mums jau vēl ir diezgan lēti, citos klubos maksas ir daudz augstākas.

Jūs labākais, īpašākais medījums?

– Staltbriežu bullis. Arī pirmais medījums – alnis. Tad vēl mežacūka.

Staltbriedis es uz pielavišanos paņēmu, salnā, ar zeķēm. Ar alni atkal bija tā, ka pirmo es aiztraukuma nešāvu. Domāju – veči mani tagad lamās, bet uzreiz nāca vēl viens liels alņu bullis, ko tad arī izdevās nomedīt.

Vispār jau katrs dzīvnieks, kas iet garām, vai nu tu viņu šauj vai nešauj, dod milzīgu adrenalīna devu. Paceļ, dod tonusu. Un nav tā, ka mums nav žēl. Ir žēl, bet tajā brīdī, kad tas ir jādara – tas notiek automātiski.

Dzirdēju, ka jūs esot gandrīz vai uz mežakuļa jājis... Kā tas īsti notika?

– Nu, tur bija tā – dzirdēju, ka vīri šauj. Gāju skatīties, kas tur notiek. Jā, kādus piecus metrus no manis kuilis stāv eglītēs. Paņēmu bisi un izšāvu. Viņš nokrīt. Nolaižu bisi – pats arī vainīgs – bet kuilis lec augšā un nākamajās sekundēs jau ir man pie kājām. Nogāž mani zemē, un tad mēs tur pa zemi valstījāmies – es ar kājām atspiedies šim pret sāniem, viņš ar galvu tik ņem un sit. Ilkņi viņam vairs nestrādāja – biju trāpījis purnā, bet nu bikses pārplēsa un arī zābaks beigās bija pārdurts – nezinu, vai kuilis to izdarīja vai uz kāda asa zara saplēsu... Pasaucu palīgā, un tā par laimi novērsām viņa uzmanību no manis. Skats uz mani pēc tam bija briesmīgs... man vēl bildes ir. Bet tajā brīdī, kad viņš bija man pie kājām, es tik paspēju nodomāt: Nu gan, Aldon, vienreiz ir ziepes...

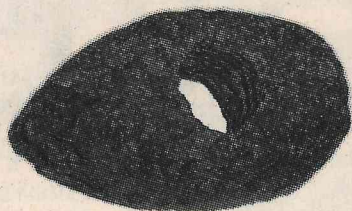

Sveiciens no Akmens laikmeta

Pavisam īpašu un brīnumainu atradumu – akmens cirvi – izdevies uziet kādam vīram netālu no Edgara Paukšēna mājām «Pūlas» Skaņkalnes pagastā. Akmens cirvja izmēri ir 9x4,5x5 cm, un tas sver 400 gramus.

Tās esot bijušas augusta beigās – septembra sākums, kad Edgara attālais paziņa seno priekšmetu uzgājis netālu no «Pūlu» mājām, Salacas krastā makšķerējot. Cirvi vīrs atdevis Edgaram, kurš stāsta, ka upē ūdens šovasar bijis pavisam zems, tāpēc arī akmens cirvis ieraudzīts – nu šī vieta esot atkal zem ūdens. Par pašu atradumu Edgars saka: ir ko pabrināties, kaut vai par pilnīgi apaļo caurumu – vietu kātam, kādu senie cilvēki spējuši izgriest cietajā akmenī. Apbrīnas vērtā ir arī precīzā konusveida forma, ko noteikti izdevies nošķelt tikai ar kādu vēl cietāku akmeni.

E. Paukšēns savu guvumu laipni atdāvināja Mazsalacas novada muzejam, tikai ar noteikumu, ka cirvis tiksot izpētīts un noskaidrots gan tā vecums, gan iespējamais pielietojums. Vēl kā ļoti svarīgs noteikums tika minēts, ka senais atradums paliks Mazsalacas novada muzejā un netiks atdāvināts kādam lielākam muzejam. Kad tas

Šis senais akmens cirvis glabā ne vienu vien gadu simteņa noslēpumu.

tika apsolīts, Paukšēna kungs cirvi nodeva muzeja glabāšanā un izpētē.

Mazsalacas novada muzeja direktore Vija Rozenberga saka, ka par šo seno priekšmetu tuvāko mēnešu laikā noteikti konsultēsies ar Valmieras novadpētniecības muzeja krājumu glabātāju un pēc tam vērsīsies Vēstures muzeja arheoloģijas nodaļā Rīgā, lūdzot konkrētāku ekspertīzi akmens cirvim. Tad arī maksimāli precīzi tiks noteikts tā vecums, iespējamā izgatavošanas vieta, iezis, kā arī tas, kā šo akmens cirvi senie cilvēki būtu varējuši izmantot.

Cilvēki mums līdzās...

Jūs taču visi zināt sakāmvārdu: «Mazs cinītis gāj lielu vezumu.»

Šos vārdus vistiesākajā nozīmē vēlos attiecināt uz savu bijušo kolēģi, tagadējo bibliotēkas vienu no regulārākajām apmeklētājām un vienkārši sirds cilvēku – **Ausmu Rokpelni**. Savos 78 gados viņa joprojām ir Gaismas nesēju vidū, lai gan dzīvē daudz kas piedzīvots, arī ne tik priecīgi mirkli, un sakrāts daudz atmiņu un pārdomu...

Literāro pasākumu apmeklētāji jau pieraduši, ka ar jaunākajām grāmatām iepazīstinās ne tikai Zane, bet kādu no tām jau būs paspējusi izlasīt arī mūsu Ausmītis, kā mēs viņu mīļi dēvējam, un dalīsies ar savām izjūtām par izlasīto.

Mūsu bibliotēkas izdevuma «Literārās Vēstis» lasītāji vienmēr ir priecājušies par mūsu Ausmīša interesantajām pārdomām un aprakstiem.

Par savu ilggadējo darbu bibliotēkā ir atstātas atmiņas, tās izlasāmas Mazsalacas pilsētas bibliotēkas vēsturē. (Kādas tik nav bijušas prasības toreizējā bibliotēku darbā!) Strādājot kopā ar Ausmīti, es daudz ko labu no viņas iemācījos, un tas man palīdzējis arī visus šos turpmākos gadus, kad kļuva par viņas tiešo pēcteci vadītājas lomā. Ausmai tā veiksmīgi izdevās no bibliotēkas atvadīties ar sagatavotajiem priekšdarbiem kapitālajam remontam 1983. gadā, kas līdz šim tad arī bijis pēdējais bibliotēkas telpās...

KULTŪRAS PASĀKUMI

8.novembrī savos iespaidos par redzēto

Zviedrijā dalīsies A. Vagulis.

Pasākums pl. 14.00

Mazsalacas pilsētas bibliotēkā.

10.novembrī lāpu gājiens

Pulcēšanās pie Mazsalacas vidusskolas pl. 17.00

Piemīņas mirklis Varoņu birzītē.

Pl. 19.00 Mazsalacas pilsētas kultūras centrā

Koncerts. Vokālā grupa «ANIMA SOLLA»,

Artis Gāga – saksofons, Māris Plūme – ģitāra.

leeja brīva.

11.novembrī pl. 21.30

Mārtiņdienas balle

Mazsalacas pilsētas kultūras centrā

Vispārējās lustes, izsoles, loterija un sadancošana

Grupas «PAGRABS» pavadībā

Mielasts un sīvais no pašu ķociem.

leejas kartes Ls 1,50 iepriekšpārdošanā līdz

10.novembrim kultūras centrā, balles vakarā Ls 2,-

Informācija pa tel. 4251203 vai 29179179

13.novembrī pl. 18.00 reiki nodarbības

Mazsalacas novada muzejā

Reiki skolotāja – Sarmīte Kauliņa

15.novembrī pl. 18.00

uz tējas vakaru-sarunu

aicina Mazsalacas pilsētas bibliotēka

Sarunas tēma: «Kā izgaismot un saturīgāk aizvadīt

gada vistumšākos mēnešus»

18.novembrī pl. 15.00

Svinīgs valsts svētku sarīkojums

Mazsalacas pilsētas kultūras centrā

Mazsalacas goda pilsoņa godināšana

/ Valija Pētersone, medicīnas darbiniece/

Apsveikumi

Pūtēju orķestra «Vidzeme» koncerts,

dirigents Pēteris Vilks

25.novembrī pl. 21.30

Novada zemnieku balle

Mazsalacas pilsētas kultūras centrā

Bet Ausma pati savu turpmākās dzīves daļu vairāk veltījusi, izpalīdzot saviem bērniem un mazbērniem, kuri nu jau izauguši un katrs devies savas dzīves ceļos, lai ik pa laikam iegrieztos pie savas mīļās vecmāmiņas, pasildītos pie viņas sirds siltuma un pasmeltos no viņas gudrību pūra.

Jautāta, kas palīdz izturēt šajā ne tik vieglajā laikā, kad jāiztiek ar to mazumiņu, kas ir, atbildei skan – grāmatas...grāmatas... un rokdarbi. Jā, var apbrīnot viņas prasmi no novalkāta un vairs nederīga uzmeistarot ko jaunu un modernu. Savs laiks aizvadīts stellēs kopā ar pieredzējušām audējām, savs floristikas pulciņā. Arī krustvārdu mīklu minēšanā, dārza darbos savās tēva mājās. Arī mīlestība pret dabu un cilvēkiem un spēja saskatīt gaismiņu pat vistumšākajos mirkļos ir bijis atbalsts viņas dzīvē.

Ja jūs redzat pa Mazsalacas ieliņām ejam vai arī kārtējā kultūras pasākuma apmeklētāju vidū tādu mazu sieviņu brūni zaļganā tērpā, tad ziniet – tā ir Ausma Rokpelne vai vienkārši – mūsu Ausmītis, kurai novēlam veselību, spēku un izturību arī turpmāk!

Maija Reinvalde,

Mazsalacas pilsētas bibliotēkas vadītāja

Ps. Paldies visiem par atsaucēm pēc mana iepriekšējā rakstiņa, kurā uzdrošinājos uzrakstīt daudz mazsalaciešu domas par kultūras dzīvi Mazsalacā. Mans nodoms bija vērst jūsu uzmanību arī uz to, ka aktīvākiem jābūt pašiem, un tādēļ aicinu nākt ar saviem priekšlikumiem un ierosinājumiem arī uz Mazsalacas pilsētas bibliotēku. Tikai kopīgā darbā mūsu dzīve kļūs interesantāka!

MŪSU UZŅĒMĒJS

Starp zāļu pudelītēm un vitamīniem

Rita Lauzne visu mūžu nostrādājusi aptiekā. Kopš 1994. gada viņai pieder sava aptieka, kurā ieejot tevi apņem labestīga aura – varbūt tāpēc cilvēki te iegriežas ne tikai pēc rūgtām zālēm, bet vienkārši – aprunāties.

– Man skolā patika ķīmija. Vēl patika zinības par dažādiem ārstniecības augiem, tāpēc farmaceiti likās tam visam pa vidu. Tā arī nolēmu studēt – tajā laikā mūs par provizoriem sauca.

Izrādās, par farmaceitu jāmacās ilgi – 5 gadi, tomēr Ritai kurss izšmaucis ar četrarpus gadiem, jo viņi bijuši izmēģinājuma kurss. Pēc vidusskolas Ritai vajadzējis divus gadus strādāt par adītāju Valkas rūpkombinatā – adījusi jakas, lai uzkrātu vajadzīgo darba stāžu studijām.

1968. gadā Rita beigusi studijas un atsūtīta strādāt uz Mazsalacas aptieku, kurā strādājusi par receptāru – pieņēmusi receptes un taisījusi zāles.

– Tajā laikā gatavo zāļu bija maz, arī piedāvājums bija mazāks, lielākoties zāles bija jātaisa pašiem aptiekās uz vietas. Pulveri, vitamīni, arī mikstūras. Ārsts uzrakstīja recepti, un mēs, aptiekāri, tik svērām un maisījām! Veda mums tos pulverus ar maisiem...

Liela atbildība?

– Jā, un brauca arī mūs pārbaudīt. Cēsīs bija laboratorija, un tad viņi braukāja apkārt pārbaudot – jebkurā brīdī varēja ierasties... Tagad jau arī pārbauda.

Vai tagad arī jauca zāles?

– Jā, tos pašus deguna pilienus, vēl dermatologi mēdz izrakstīt ziedes, kas jātaisa uz vietas.

Kāda situācija aptiekās ir tagad, salīdzinot ar agrākiem laikiem?

– Agrāk ļoti daudz kas bija deficīts. Cilvēkam vajag, bet zāļu tik maz, ka nevar dabūt. Tad nu es salasīju receptes kaudzēm un braucu uz ministriju pēc atļaujas. Ministrijā man norādīja, kurā aptiekā tādas zāles var dabūt, un tad es skrēju pa Rīgu un meklēju tās aptiekas rokā... Pa taisno uz savu aptieku neko dižu nevarēju dabūt.

Juku laikā vispār bija briesmīgi – noliktavās

nekā nebija, un man bija jābrauc autobusā ar lielo somu, kas piekrauta pilna ar zālēm!

Arī zāļu piegādāšanas biežums tagad atšķiras. Agrāk bija viena liela noliktava, kur zāles piegādāja ar milzīgu mašīnu vienreiz vai divreiz mēnesī. Tagad zāļu firmu ir tik daudz, ka precī piegādā trīs un vairāk reizes dienā!

Toties zāles ir dārgākas – agrāk tās par kapeikām varēja dabūt.

Pastāstiet par ikdienu jūsu aptiekā!

– Aptieka ir atvērta no astoņiem rītā līdz astoņiem vakarā. Mēs strādājam divās maiņās, turklāt katrā maiņā ir jābūt diviem cilvēkiem uz vietas – viens, kas var pieņemt klientus, un otrs, kas atbild uz telefona zvaniem, pasūta un pieņem zāles. Tas ir apjomīgs darbs, jo zāļu dažādība ir liela – vairāk nekā 1000 nosaukumu, vēl arī higiēnas preces, tējas, uztura bagātinātāji, preces zīdaiņiem u.c. Speciālisti – farmaceiti mēs esam trīs, vēl ir grāmatvede un sanitārs.

Kas aptiekāra profesijā ir vissvarīgākais?

– Ir jābūt kontaktēties ar cilvēku. Zinības ir viens, to var arī iemācīties pamazām, bet svarīgi ir, lai darbiņš patiktu. Laikam jau kontakts ar cilvēku ir vissvarīgākais. Jāmāk uzklausīt.

Vai bieži gadās iestāties ārsta psihologa lomā?

– Jā, noteikti. Tagad bieži gadās tā, ka cilvēks ienāk aptiekā vienkārši aprunāties. Daudziem nemaz nav kam stāstīt savu sāpi, tad viņi nāk uz aptieku un stāsta, kas uz sirds.

Dažreiz gadās, ka reklāmu iespaidā cilvēki domā, ka viņiem obligāti jālieto kāds preparāts, piemēram, tie paši uztura bagātinātāji. Naudīnas nav daudz, bet par katru cenu vajag šīs lietas nopirkt. Tad nu man jāskaidro, ka nemaz tik ļoti tie uztura bagātinātāji nav vajadzīgi – ja neēd visu dienu tikai hamburgerus. Citreiz cilvēkam nav nekāda lielā kaite, bet pats ir sadomājies, ka gals klāt, – tad man atkal jānomierina, un beigās cilvēks aiziet apmierināts.

Kā tas gadījās, ka tiki pie savas aptiekas?

– 1994. gadā visas valsts aptiekas likvidēja.

RITA LAUZNE. Laipns aptiekārs jau ir puse no atveseļošanās, kad nākam pēc zālēm.

Aptiekas lika privatizēt. Pie mums Mazsalacā aptiekas mājas īpašnieks gribēja šo māju atpakaļ. Māju viņi atguva, bet ar mani vairs īres līgumu neslēdza, un ar to lieta bija darīta. Tad nu Valmieras rajona centrālā aptieka man ieteica, lai meklēju citas telpas un turpinu. Tā arī izdarīju. Grūtākais bija tas, ka jaunās telpas nebija piemērotas. Kad es tur iegāju, tur bija divas lielas bijušā internāta telpas. Obligāti bija vajadzīgs ūdenssvads, bet kur tad Mazsalacā ūdens ir... Tur par laimi bija. Tā nu nācās veidot daudzas starpsienas, jo pēc likuma aptiekai vajag gan tirdzniecības telpu, gan zāļu glabātavu, gan telpu, kur gatavot zāles, preču pieņemšanas telpu, kabinetu...

Šajā darbā, tāpat kā daudzus citos, dažreiz gādās arī pa kuriozām.

Rita stāsta, ka reiz aptiekā ienācis kāds vīrietis, kuram ārsts izrakstījis kuņģa zāles *Festal*. Bet

viņš prasījis: *Vai jums ir Festivāls?* Rita smaidot atbildējusi, ka Mazsalacā *Festivāla* neesot. *Bet kā, nesapratis vīrietis, man taču ārsts nupat teica, ka pie jums esot Festivāls...*

Vai arī cilvēki nevarot atcerēties Zeļeņina pilienus un prasot Zeļeņina pilienus!

Kuriozus Rita sākumā pat pierakstījusi burtņiņā, bet laikam ar pārvākšanos tā kaut kur pazudusi...

Aptiekām tāds nepateicīgs darbs – jo vairāk cilvēku slimu, jo, liekas, jums labāk...

– Nu, mēs gan nepriecājamies par to, ka daudzi slimu. Darba pietiek tāpat, jo nekad jau nav tā, ka visi ir veseli, turklāt, kad sākas epidēmijas, tad pilnīgi bail kļūst... – stāsta Rita Lauzne ar norūpējušos sejas izteiksmi, jo kuram gan patīk, ka slimu. Aptieka drīzāk ir kā glābšanās salīņa starp slimību un mundru rosīšanos.

Labais gariņš Valijas māsa

Dažreiz ir grūti runāt par sevi, īpaši brīžos, kad uzmanības šķiet tā pavairāk. Tāpēc lai runā citi – tie, kas ikdienā ir bijuši līdzās mūsu šīgada Goda pilsonei Valijai Pētersonei.

Edgars Grandāns:

– Valija ir ļoti ilggadējs un erudīts darbinieks, un uzdrīkstos teikt, viena no pazīstamākajām māsiņām Mazsalacā – praktiski jebkurš mazsalacietis ir ar viņu saskāries. Viens no viņas lielākajiem nopelniem ir izveidotā donoru kustība Mazsalacā, un šī kustība ir tā attīstījusies, ka pastāv vēl joprojām. Valija vienmēr ir bijusi ar sirdi un dvēseli iekšā šajā procesā. Es arī apbrīnoju viņas lielisko atmiņu – viņa vienmēr ir bijusi kā tāda datu banka, kas teju no galvas zināja visus cilvēkus un viņu asins grupas, kas varētu palīdzēt, ja radās tāda vajadzība. Arī visus veicamos darbus viņa izpildījusi ļoti apzinīgi. Es nekad neesmu dzirdējis tāds vārdus kā *es to nevarēšu izdarīt vai tas nav izdarāms*. Kad bija kas jāizdara – viņa strādāja dienu un nakti, bet izdarīja. Atceros, ka agrāk bija ļoti sarežģītas gada atskaites jāraksta – es zinu, ka bieži viņa strādāja pilnīgi negulēdama, bet kā jau vecā kaluma cilvēks neteica: tas ir par daudz. Diemžēl laikam tāpēc tagad arī ir vairāk veselības problēmu...

Jāatzīstas, ka Valija kā mediķe brīdī, kad es, jauns ārsts, sāku strādāt, zināja daudz vairāk nekā es, un es ļoti daudz ko no viņas varēju mācīties.

Janīna Meistere:

– Viņa tiešām ir cilvēks ir lielu darba pieredzi un ļoti zinoša māsa visās nozarēs. Viņa ir iemantojusi savu autoritāti gan darbinieku vidū, gan starp pilsētas iedzīvotājiem. Ilgus gadus darbojās Sarkanajā Krustā – bija pat vadītāja. Arī donoru kustība, kas vēl tagad ir ļoti attīstīta, ir viņas nopelns.

Mums ir bijušas ļoti labas, koleģiālas attiecības. Zinu, ka viņa daudz lasa presi – arī medicīnisko literatūru un ļoti bieži mums, pārējiem medicīnas darbiniekiem, varēja atklāt kādas jaunas lietas, ko nesen bija izlasījis.

Valija Pētersone 70 gadu jubilejā ar savu meitu Daigu.

Mani aizkustina, ka viņa vienmēr ir bijusi nomodā par saviem mazbērniem, bet savā brīvajā laikā viņai ļoti patīk gatavot ēst un rokdarbi – adīt, bet īpaši tamborēt. Teju vai katram darbiniekam slimnīcā ir ticis pa jaukam kabatlakatiņam ar aptamborētām maliņām!

Maija Āboltiņa:

– Kad es 1981. gadā ienācu poliklīnikā, tad tieši Valija mani šajā darbā ievadīja. Pirms tam biju strādājusi slimnīcā nodaļā un neko daudz no šī «papīru» darba reģistratūrā nezināju. Ļoti atsaucīga – vienmēr esmu novērtējusi, ka viņa bija tik rūpīga un mani nepameta gluži vienu, šo darbu uzsākot. Man ar Valijas māsu nekad nekādu domstarpību nav bijis, un par viņu varu teikt tikai labus vārdus.

Silva Radkova:

– Jau četrus gadus esam kaimiņienes – es atnācu uz šo māju, viņa atnāca – tā mēs te abas sākām dzīvot. Viena pie otras mēdzam ciemoties – viena izvāra ko garšīgu, aiznes otrai un otrādi... (*smaida*). Viņa pa nedēļas vidu ir viena, es arī – tāpēc ir labi, ka ir tāda kaimiņiene.

Kā cilvēks viņa ir vienreizēja – otra labā viņa ir gatava upurēt visu. Viņai sešos no rīta var piezvanīt un lūgt, vai nevar pārsiet roku, – viņa sagaidīs, pārsies un mēģinās cilvēkam palīdzēt. Nekad viņa neteiks nē, un, kas interesantākais – nekad viņu neesmu redzējusi dusmīgu. Nekad viņa nav pacēlusis balsi, pat tad, kad man liekas – nu tiešām būtu īstā reize! Bet viņa klusi visu sevī pārcietīs. Pēc manām domām, cilvēkam vajadzētu reizi pa reizei *izārdīties*, izsviest to nelabo ārā. Bet Valija vienmēr ir klusa, rāma...

Sv. Annas baznīcā viņa ir tā, kas atbild par visiem oficiālajiem dokumentiem. Viņa skaitās sekretāre – sagatavo visas kristību, iesvētību, laulību apliecības, reģistrācijas. Valija kādreiz ir vadījusi arī svētdienas skolu.

Mazsalacai – jauna Goda pilsonē!

Pēc pāris gadu pārtraukuma šogad Mazsalacas godājamo un cienījamo pilsoņu sarakstam tiks pievienots jauns ieraksts: **Valija Pētersone**.

Šim godājamajam titulam viņu izvirzījis Mazsalacas slimnīcas kolektīvs.

Lūk, ko viņi raksta Goda pilsoņa ieteikuma vēstulē:

«Medicīnas māsu darbu Mazsalacā Valija uzsākusi jau piecdesmitajos gados un tam veltījusi visu savu mūžu. Viņa ir strādājusi par operāciju māsu, veikusi procedūras un ķirurģijas māsu pienākumus, kā arī bijusi poliklīnikas galvenā māsa. Neovērtējama ir viņas iekšējā, sapratne ar pacientiem, tādēļ viņa ir ļoti iecienīta māsiņa. Medicīnas māsu darbs veikts ar lielu atbildības un pienākuma sajūtu. Visu mūžu strādājot medicīnā, nav saņemta neviena sūdzība par viņas darbu, tikai atzinības un pateicības.

Valija Pētersone Mazsalacā ir izveidojusi stabilu donoru kustību, kura darbojas vēl šobrīd. Donoriem organizējusi dažādus tematiskus un atpūtas pasākumus, kas bijuši raksturīgi tikai Mazsalacas pusē. Ilgu laiku vadījusi un darbojusies Sarkanā Krusta biedrībā. Īsi sakot – visu mūžu veltījusi mazsalaciešiem, darījusi cilvēkiem labu.»

Goda pilsoņa nosaukumu Valijai Pētersonei piešķir par personīgā darba ieguldījumu medicīnā Mazsalacā un tās apkārtnē.

Kas tas ir – Goda pilsonis?

Par Mazsalacas «Goda pilsoņa» ieviešanu pirmoreiz tika lemts 2000. gadā, kad sasauktā sēde

domes priekšsēdētājs O. Beķeris iepazīstina klātesošos komisijas locekļus ar «Goda pilsoņa» piešķiršanas nolikumu un aicina to pieņemt. Tiek izteikts priekšlikums Goda pilsoni prēmēt ar Ls 100, un nolikums tiek vienbalsīgi apstiprināts.

Šajā pašā gadā Mazsalacas Goda pilsoņa nosaukums tiek piešķirts Vācijas pilsoņiem par nozīmīgu ieguldījumu Mazsalacas attīstībā, konkrēti – Mazsalacas slimnīcas celtniecībā.

«Goda pilsoņa» nosaukums tiek piešķirts: **Hildegardei un Bruno Kleinēm** – par privatizējošajiem Mazsalacas slimnīcas celtniecībai.

Hansam Joahimam Švolovam – par sadarbības koordinēšanu ar Ģiterslo aprīņi par humāno palīdzību ar celtniecības materiāliem.

Peteram Mihelam – par palīdzības koordinēšanu no Ziemeļreinas – Vestfālenes.

Šinī pašā gadā Goda pilsoņa nosaukums tiek piešķirts arī divām mazsalacietēm:

Nellijai Nurmikai – par kultūrai ziedoto mūžu,

Annai Mencei – par lielo ieguldījumu skolēnu izglītībā Mazsalacā.

2001. gadā

Mirdzai Paeglei – par ieguldījumu kultūrā un pārrobežu kultūras sadarbībā ar Igauniju, Killingi-Nemmi,

Kārlim Greiškālam – par personīga darba ieguldījumu Mazsalacas infrastruktūras un programmu attīstībā.

2002. gadā

Jānim Valentinovičam – par ieguldījumu

Mazsalacas novada iedzīvotāju izglītībā, kultūras un sporta dzīvē,

Edgaram Grandānam – par personīgā darba ieguldījumu un atbalstu Mazsalacas attīstības programmai un jaunās slimnīcas pastāvēšanā.

2003. gadā

Vijai Gādigai un Atim Slokam – par nesavtīgu mūža ieguldījumu Mazsalacas kultūras un sabiedriskās dzīves procesu attīstībā.

2004. un 2005. gadā Goda pilsoņa nosaukumu diemžēl nav saņēmis neviens. «Goda pilsoņa» piešķiršanas komitejas priekšsēdētājs Ojārs Beķeris atzīst, ka mazsalacieši savā ziņā pēdējos gados ir bijuši kūtri.

– Var jau būt, ka galvenās «pērlītes» jau ir izsmeltas, tomēr gribu teikt, ka blakus šiem, jau izvēlētajiem cilvēkiem joprojām ir daudz tādas pašas *latiņas* cilvēku, kas vēl nav izvirzīti. Goda pilsoņa nolikumā ir kritērijs par to, cik liels ir konkrētā cilvēka ieguldījums – parasti tas ir visa mūža vai ilggadējs, tomēr nevajadzētu baidīties arī no kāda viena konkrēta darba vai lietas, ko cilvēks ir izdarījis. Ja gluži neatbildīs Goda pilsoņa nosaukumam, tad var arī apbalvot kā «Goda pilsoni» vai kā citādi.

Tāpēc nebaidīsimies saredzēt labu savos līdzcīvēkos! Ja ne šogad, tad vismaz nākamgad paņemsim pildspalvu un no sirds novēlēsim kādam cilvēkam Goda pilsoņa statusu. Jo tas ceļ un dod spēku. Bet spēks taču mums visiem ir tik ļoti vajadzīgs.

Mazsalacas vidusskolā top animācijas filmas

No 16. līdz 20. oktobrim Mazsalacas vidusskolā viesojās profesionāli animatori: TJN *Annas 2* animācijas pulciņa skolotāja un studijas *Rija* māksliniece – animatore Ilze Ruska, Uldis Ulmanis un Krišjānis Ābols.

Ikviena 1.-12. klases skolēns tika aicināts uz lekciju par animācijas filmu tapšanu, dažādiem to stiliem. Lekcijas ietvaros bērni noskatījās gan profesionālu mākslinieku, gan bērnu veidotās animācijas filmiņas.

Desmit skolēni pēc lekcijas izvēlējās iemēģināt roku savas filmiņas radīšanā. Viņi strādāja grupās un izveidoja četras dažādas filmas, zīmējot, veidojot plastilīnā un izmantojot dabas materiālus.

Paldies māksliniekiem par iespēju tik daudz uzzināt, kā arī pašiem darboties animācijas darbnīcā!

Prieks par drosmīgajiem skolēniem: Annu Lusti no 6.kl., Signi Krastiņu, Emīlu Lapsiņu, Krišu Rozenbergu, Mārci Pīkšēnu, Artūru Smalko no 7.kl., kā arī Madaru Kukaini, Agnesi Sargunu, Aigu Bērziņu un Andu Kļaviņu no 9.kl., kuri neželēja spēkus un laiku līdz vēlam vakaram, lai veiksmīgi pievērtu jauno izaicinājumu.

Kas zina? Varbūt tieši viņu vārdi kādreiz būs saistāmi ar kādu jaunu, jauku un mīļu latviešu animācijas filmiņu?

Vizuālās mākslas skolotāja
Ineta Martinsone

Vai esat dzirdējis/-usi par Mazsalacas Goda pilsoņa titula piešķiršanu? Ko jūs gribētu izvirzīt par Goda pilsoni šogad?

Zinaida, pensionāre:

– Neesmu tā īsti dzirdējusi. Es kaut ko lasīju par Rūjieni, bet par Mazsalacu nē. Grūti uzreiz pateikt, ko gribētu izvirzīt... varbūt to pašu Grandānu, bet viņš jau reiz bija Goda pilsonis, man šķiet.

Anna, strādā zivju cehā:

– Neesmu dzirdējusi. Esmu pensionāre, turklāt vēl strādājoša, tāpēc pilsētā ļoti maz atrodos – atnāku tikai pēc produktiem. Es domāju, ka goda pilsoņa titulu piešķirtu savam šefam Leonam Stolam.

Valērijs:

– Vai tad mums ir tādas personības? Es nedotu nevienam. Tāda, kāda mums ir dzīve – kad nevienam nav darba un ir ļoti grūti dzīvot – nu kam dot? Nav mums tādu!

Aldona, pārdevēja:

– Esmu dzirdējusi. Ja man vajadzētu ievēlēt... jāpadomā. Nellijai Nurmikai – savā laikā viņa ir daudz darījusi Mazsalacas labā. Bet vai viņai jau nav šis tituls?

Ceļa meklētāji

Kopīgs darbs, smieklis, mācības, dziļāka izpratne par Dievu un ciešāka sadraudzība vienam ar otru – tās ir galvenās lietas, kas raksturo Ceļa meklētājus.

Jau trešo gadu skolēnu rudens brīvlaikā Mazsalacas Sarkanā Krusta bērnu sociālajā centrā notiek Septiņās dienas adventistu draudžu pusaudžu organizācijas *Ceļa meklētāji* nometne.

Stāsta Rūjienas *Ceļa meklētāju* kluba vadītāja Inta Priede:

– Vasarā mums ir lielā nometne, kur piedalās bērni un jaunieši no visas Latvijas, bet rudenī mums ir pavasaros organizācijas *Ceļa meklētāji* klubi organizēti vietējās nometnes.

Viņa smaidot piebilst, ka nometnes tiek rīkotas arī ziemā – pagājušogad Liepājas klubs organizējis izdzīvošanas nometni, kur jaunieši mitinājās liela, apsildāmā armijas teltī.

Tā kā šīs puses *Ceļa meklētājiem* ir izveidojusies jauka sadarbība ar Mazsalacas Sarkanā Krusta bērnu sociālo centru, šāda rudenī nometne Mazsalacā notiek jau trešo gadu. Šoreiz nometnes rīkotāji Rūjienas – Mazsalacas apvienotais klubs uzaicinājis ciemos sadraudzības klubus no Cēsīm. Kopā nometnē piedalās ap 30 bēr-

nu. Lielākā daļa no tiem ir *Ceļa meklētāju* kluba locekļi, taču esot arī daži draugi, kas atbraukuši līdzī, tāpat nodarbības un spēlēs piedalīties vienmēr ir aicināts ikviens, kas ikdienā apmeklē Sarkanā Krusta centru.

– Nometne notiek trīs dienas, un katru reizi tajā ir milzums daudz dažādu lietu, ko darīt. Mazliet no mācībām, mazliet no spēlēm, mazliet no nodēģām iemaņām, no garīgā, no sporta, no dabas... Šogad *Ceļa meklētāji* mācās par zvaigznēm un debesu izplatījumu, kā arī datormācību par datoru uzbūvi un vēsturi. Vienmēr notiek arī dažādas spēles – gan telpās, gan ārā. Vēl tiek darīts sabiedriski lietderīgais darbs – šogad tā bija malkas kraušana un lapu grābšana – veselīgi! – stāsta Inta Priede.

Vēl nometnes dalībnieki dodas tradicionālajā pārgājienā, notiek rīta un vakara svētbriži, kuros jaunieši dzied dziesmas, iestudē kādu uzvedumu un saka liecības, kas ir pašu bērnu un jauniešu garīgie dzīves uzskati un piedzīvojumi.

Nometnes pēdējā dienā notiek dievkalpojums. Šim brīdim bērni gatavo īpašu programmu – dziesmas un uzvedumu, ar tiem dalīties viņi iet uz

Septiņās dienas adventistu draudzi Mazsalacā.

Šajā dievkalpojumā bērni piedalās savās *Ceļa meklētāju* formās un greznajās lentēs, uz kurām salīmētas visas nopelnītās nozīmītes par nometnē iegūtajām zināšanām un izpildītām aktivitātēm.

Kristīne no Naukšēniem:

– *Ceļa meklētājos* esmu jau ceturto gadu, šeit, Mazsalacā – otro. Man te patīk. Visforšākais ir tas, ka te var pavadīt laiku kopā ar citiem, iedraudzēties un uzzināt ko vairāk par Dievu. Vislabāk šajā nometnē man patīk stundas, kur mācāmies par zvaigznēm.

Uvis no Naukšēniem:

– *Ceļa meklētājos* esmu jau trešo gadu. Vislabākais ir sabiedrība šeit apkārtnē, te var ļoti interesanti pavadīt laiku un daudz ko jaunu iemācīties – tie vispār ir ļoti jauki! Šovakar mēs iesim saunā – tas ir tas, ko gaidu visvairāk!

Kas ir *Ceļa meklētāji*?

Ceļa meklētāji (*Pathfinders*-angliski) ir starptautiska organizācija, kas domāta bērniem un pusaudžiem no 10 līdz 15 gadu vecumam.

Ceļa meklētāju organizācijas pirmsākumi meklējami Amerikas Savienotajās Valstīs vairāk nekā pirms 50 gadiem. Vairāk nekā 130 pasaules valstīs pāri par miljonu *Ceļa meklētāju* ir apvienoti 30 000 klubos. Latvijā šī kustība pastāv kopš 1996. gada, darbojas 20 klubi dažādās Latvijas pilsētās.

Organizācijas pamatā ir vēlme attīstīt gan garīgās, gan fiziskās, gan intelektuālās dotības. Visa pamatā ir centieni mācīt pusaudžiem veidot personiskas attiecības ar Dievu, kas dzīvē ir pats galvenais. Šī organizācija nav pulciņš vai brīvā laika pavadīšanas veids. Tas ir dzīvesveids. Pusaudzis ir *Ceļa meklētājs* ne tikai nodarbībās, bet arī dzīvē.

Ceļa meklētāju programmā sešu gadu laikā var piedalīties šādosursos – *Draugs, Ceļabiedrs, Pētnieks, Mežzinis, Ceļotājs, Gids*. Šī programma dod zināšanas mākslas, amatniecības, dabas, mājāsaimniecības, dabas aizsardzības, tūrisma nozarē. Par katru kursu un zinību apguvi *Ceļa meklētāji* saņem nozīmes, kuras redzamas uz formastērpa. Dažādo iemaņu apguve bieži palīdz atrast savu hobiju vai pat veidot karjeru.

«Mazsalacieša» septembra numurā ievietotais raksts «Vecās pagastmājas stāsts» rosinājis mazsalaciešus uz pārdomām, labojumiem un papildinājumiem par šo pilsētai tik nozīmīgo ēku. Tāpēc tapis šis turpinājums.

Vecās pagastmājas mistērijas

Kas gan viss nav noticis šajās vecajās sienās, zem šī nosūnojušā jumta! Un cik no visa tā mēs zinām? Arvien mazāk kļūst cilvēku, kas mums varētu to pastāstīt. Par dažādiem laikiem, dažādām darbībām, dažādiem cilvēkiem šai namā. Varbūt tas varētu ieinteresēt jaunus vēsturniekus, skolēnus, kuriem interesē sava pilsēta? Viņi varētu tikties un uz klausīt pilsētas astonešmitgadniekus, kas varētu daudz ko pastāstīt.

Iepriekšējā publikācijā lasām, ka pēckara gados šeit izmitinātas daudzas ģimenes. Nu gluži tā vis nebija. Nebija arī nācies dzirdēt, ka mājas īpašnieks aizbēdzis uz ārzemēm. Līdz šim māja bija uzskatīta kā pilsētas īpašums.

Pēckara gados šeit bija arī dažādas iestādes: vispirms pilsētas pagasta nams, tad tas kopīgi ar

pilsētas pārvaldi sāka saimniekot Pērnavas ielā 4, bet daļu no pagastnama telpām piešķīra bērnu bibliotēkai (1956./57.g.). Šeit skatījāmies arī kinoizrādes, dejojām sarīkojumos. Šai namā otrā stāvā pat tika svinētas kāzas. Skolai šeit bija meiteņu internāts. Bet lietišķās mākslas studijas audējas gan auda mājas otrajā stāvā. Pēdējā aktivitāte bija pirmajā stāvā izveidotā skaistā izstāžu zāle, bet tas jau ir cits stāsts, ko vislabāk pastāstīs Nellija.

Šodien ir skumji skatīties mājas mēmajos logos, uz neapkopto apkārtni, var vien tikties vasaras vakaros ar mājas caurajās sienās mītošo sikspārņu lidojuma draiskajiem pagriezieniem.

Vai kādreiz atdzims šī māja? Cerēsim!

Mazsalaciete VIJA

Aušanas studija vecās pagastmājas 2. stāvā.

VĒRTĒJAM!

«GADA MAZSALACIETIS 2006»

Lai veicinātu Mazsalacas pilsētas attīstību, morāli atbalstītu cilvēkus, kuri ar savu darbu un aktivitātēm ir palīdzējuši celt un stiprināt pilsētas labklājību un nesuši pilsētas vārdu ārpus tās robežām, Mazsalacas dome organizē aptauju par titula «Gada mazsalacietis 2006» piešķiršanu.

Aicinām mazsalaciešus izteikt savu viedokli, atbildot uz jautājumiem:

Kuriem mazsalaciešiem jūs piešķirtu titulu «Gada mazsalacietis 2006» (vārds, uzvārds, nodarbošanās)

_____

_____

_____

Motivējiet, kāpēc izvēlējāties viņu/viņus!

_____

_____

_____

Lūdzam sniegt ziņas par sevi (aizpildīt ar drukātiem burtiem)!

Vārds: _____

Uzvārds: _____

Vecums: _____

Nodarbošanās: _____

Aizpildītās anketas iesniegt pilsētas domē, Pērnavas ielā 4, LV-4215, sūtīt pa faksu: 4251908 vai pa e-pastu: mpdome@inbox.lv līdz 15. decembrim.

Paldies par atsaucību!

NOLIKUMS

Par titula «Gada mazsalacietis 2006...» piešķiršanu

Titulu «Gada mazsalacietis 2006...» piešķir reizi gadā līdz 5 personām.

Uz titulu «Gada mazsalacietis 2006...» var pretendēt ikvienu persona, kas ar mērķtiecīgu darbu gada laikā ir veicinājusi Mazsalacas attīstību ekonomikas jomā, lauksaimniecības jomā, infrastruktūras sakārtošanā, transporta un sakaru attīstībā, izglītības, kultūras, sporta jomā, veselības un sociālajā aprūpē, starptautisko sakaru stiprināšanā, vizuāli pievilcīgas pilsētas ainavas veidošanā un nesusi pilsētas vārdu ārpus tās robežām.

Pretendentus uz titulu «Gada mazsalacietis 2006...» līdz 5 personām izvirza Mazsalacas pilsētas iedzīvotāji, iesniedzot pilsētas domē (Pērnavas 4) speciālas anketas. Mazsalacas pilsētas domes izglītības, kultūras un sporta komiteja izvērtē kan-

didātus, tos apstiprina pilsētas domes sēdē.

Balsošanas anketas iesniedzamas katru gadu līdz 15. decembrim.

Pilsētas domes priekšsēdētāja kandidatūra ir atsaukta jau pašā sākumā, balsis par viņu netiek skaitītas.

Titula «Gada mazsalacietis 2006...» ieguvējs saņem piemiņas balvu, pateicību par paveikto aizvadītā gada laikā un ielūgumus uz vienu gadu (līdz nākošā gada 29. decembrim) uz pilsētas rīkotajiem pasākumiem.

Titula «Gada mazsalacietis 2006...» ieguvēji tiek pasludināti katru gadu decembrī pasākumā «Gada mazsalacietis 2006...».

Mazsalacas pilsētas kultūras centram veidot Mazsalacas pilsētas «Gada grāmatu», apkopojot tajā informāciju un fotomateriālu par gada ievērojamākajiem notikumiem un cilvēkiem Mazsalacā.

APSVEICAM!

Pagājušajā «Mazsalacieša» numurā ievietotā burtu mīkla «Pa Mazsalacas ielām» izraisījusi interesi daudzos. Paldies par aizrautīgo minēšanu un atsūtītajām pareizajām atbildēm! Šoreiz izlozes kārtībā noteicām uzvarētāju: **Z. Sedmali** no Valmieras. **Apsveicam!** Pārsteiguma balvu varat saņemt «Liesmas» redakcijā, A. Upīša ielā 7.